

POSTANOWIENIE

Dnia 21 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku R. M.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 21 października 2013 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 23 stycznia 2013 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 stycznia 2013 r. Sąd Apelacyjny, Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w [...] oddalił apelację R. M. od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 30 maja 2012 r., oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w P. z dnia 23 listopada 2011 r. w przedmiocie odmowy przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. Sąd drugiej instancji ustalił na podstawie opinii biegłych, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy w związku z chorobą zawodową.

Skarga kasacyjna ubezpieczonego, obejmująca wyrok Sądu drugiej instancji w całości i zawierająca wniosek o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w [...] lub innemu sądowi równorzędnemu, została oparta na podstawie naruszenia przepisów postępowania – 382 k.p.c. w związku z art. 286 oraz art. 232 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c. w związku z

art. 224 oraz art. 286 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 328 § 2 k.p.c., a także art. 2 i 32 Konstytucji RP przez niewłaściwe zastosowanie art. 382 k.p.c. w zw. z art. 286 i 232 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 328 § 2 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 224 i 286 k.p.c.

Jako na przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ubezpieczony powołał się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz na konieczność wykładni przepisów budzących wątpliwości w orzecznictwie, przy czym ocenił skargę jako oczywiście uzasadnioną ze względu na niewezwanie biegłych na rozprawę przez Sąd pierwszej instancji w celu ustnego wyjaśnienia przez nich wątpliwości sformułowanych przez skarżącego w zarzutach do opinii pisemnej i „dodatkowo ocenił zebrany materiał dowodowy w sposób dowolny wskazując, że zarzuty ubezpieczonego pozostają gołosłowne, podczas gdy sformułowane przez stronę zastrzeżenia dotyczyły kwestii merytorycznych, iż badania odbyte w toku sporządzania opinii przeprowadzone zostały w aparacie słuchowym, podczas gdy powinny odbywać się bez użycia takiego aparatu”.

Istotne zagadnienie prawne przedstawione przez ubezpieczonego na tle wykładni art. 286 k.p.c. polegało – jego zdaniem – na „wątpliwości, czy w przypadku złożenia przez stronę zarzutów do opinii biegłego sąd może poprzestać na stwierdzeniu, iż są one niemerytoryczne i nie wezwać biegłego na rozprawę w celu ustnego wyjaśnienia wątpliwości, czy sąd jest zobowiązany do wezwania biegłego na rozprawę w celu uzupełnienia opinii i wyjaśnienia wątpliwości strony wskazanych w zarzutach oraz czy uznanie przez sąd złożonych przez stronę zastrzeżeń za gołosłowne w stosunku do wiedzy specjalistycznej uzyskanej w ramach pisemnej opinii biegłego może zostać skonstatowane bez udzielenia ustnych wyjaśnień w tym zakresie przez biegłego”.

Za przyjęciem skargi do rozpoznania przez Sąd Najwyższy przemawiała, w ocenie skarżącego, także rozbieżność orzecznictwa w zakresie obowiązku żądania ustnego wyjaśnienia pisemnej opinii biegłego, której dopatrył się między orzeczeniami, w których Sąd Najwyższy wyraził pogląd o konieczności wezwania biegłego na rozprawę (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 1965 r., II CR 8/65, z dnia 13 marca 1969 r., II CR 65/69, z dnia 14 marca 1975 r., II CR 34/75) i

zawierającymi pogląd odmienny (wyroki Sąd Najwyższy z dnia 17 grudnia 1999 r., II UKN 273/99 i z dnia 23 kwietnia 1999 r., II UKN 590/98).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący powołał się na przyczyny kasacyjne określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c., w związku z czym należy wskazać, że równoczesne powołanie się na oczywistą zasadność skargi i konieczność rozstrzygnięcia istotnego zagadnienia nie wspiera wniosku o przyjęcie jej rozpoznania, jako opartego na wykluczających się przesłankach. Skarga kasacyjna nie może być uznana za oczywiście uzasadnioną, jeżeli o występowaniu tej przesłanki miałoby świadczyć naruszenie przepisów prawa, których wykładnia nasuwa wątpliwości wymagające wyjaśnienia przez Sąd Najwyższy.

Należy podkreślić, że ujęcie zagadnienia prawnego we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinno zawierać wywód zbliżony do tego, jaki przyjęty jest przy przedstawieniu zagadnienia prawnego przez sąd drugiej instancji na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepubl.). Skarżący wywodu takiego nie przedstawił. Z wszystkich argumentów uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wyłania się jedynie krytyka dopuszczonej jako dowód przez Sąd pierwszej instancji pisemnej opinii biegłych ze względu na sposób przeprowadzenia przez nich badania stanowiącego podstawę opinii, pozostająca na tym etapie postępowania w kolizji z art. 398¹³ § 2 *in fine* oraz art. 398³ § 3 k.p.c.

Argumenty polegające na powiązaniu zagadnień wykładni przepisów prawa formalnego z kwestionowaniem ustaleń faktycznych w nawiązaniu do wskazanych w podstawie skargi kasacyjnej kontrowersji dotyczących dokonanych w sprawie ustaleń i oceny dowodów są nietrafne, zwłaszcza że Sąd Najwyższy przyjmuje, iż

art. 286 k.p.c. nie obliguje do uwzględniania każdego wniosku strony o żądanie ustnego wyjaśnienia przez biegłego opinii złożonej na piśmie, lecz pozostawia do uznania sądu przeprowadzającego postępowanie dowodowe ocenę, czy w sprawie zachodzi tego rodzaju potrzeba, skoro opinia biegłego podlega ocenie - przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. - na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 4 listopada 2010 r., III UK 25/10, niepubl., z dnia 17 grudnia 1999 r., II UKN 273/99, OSNAPiUS 2001 nr 8, poz. 284, postanowienie z dnia 7 listopada 2000 r., I CKN 1170/98 OSNC 2001 nr 4, poz. 64, Biul.SN 2001 nr 3, poz. 11). Sąd na podstawie art. 286 k.p.c. nie ma obowiązku wezwania biegłych w celu złożenia ustnych wyjaśnień, gdy pełnomocnik strony na rozprawie apelacyjnej nie zgłaszał zastrzeżeń do opinii pisemnej ani nie składał wniosków dowodowych (wyr. SN z 5 września 2001 r., II UKN 547/00, OSNP 2003 nr 11, poz. 277).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ k.p.c.).

aw